

Не скажу!

Микола Білокопитов

Розповів Ігор Анатолійович Мірошніченко, завбачливо не розголосивши справжніх імен та звань учасників реальної пригоди

Обмивати або ж приливати нову зірочку – це для людей у формі означає виконати певний ритуал. При цьому танкісти, військові моряки, прикордонники, міліціонери та інші, чин яких визначає кількість та розмір зірочок на погонах, особливих відмінностей у ритуалі не мають. Зазвичай усе відбувається так. Особа, що дослужилася до чергового офіцерського звання, виставляє своїм колегам могорич. Зірочку, тимчасово зняту з нового погону, кидають у чарку, по вінця наповнену горілкою. Винуватець події мусить випити чарку до дна і, вхопивши зірочку зубами, виголосити таке: "Представляюся з приводу отримання нового військового звання прапорщик" (мічман, капітан, майор... – потрібне вставити). Після цього зірочку чіпляють на погон і ритуал вважається завершеним.

В одному з райвідділів міліції в кінці робочого дня новоспечений майор Валерій Жмиха зібрав колег за святковим столом, щоб відзначити знаменну для нього подію. Слід зазначити, що у вживанні спиртних напоїв Жмиха був не дуже загартованим бійцем. Дві-три чарки йому цілком вистачало, аби бути добряче напідпитку.

Знаючи цю свою слабину, він намагався не зловживати. Але сьогодні випадок особливий і порушувати традиції вчорашній капітан не хотів. Щоправда, на 250-грамовий гранчак з горілкою, який належало випити, поглядав з деяким напруженням. Спробу замінити гранчак стограмовою чаркою співробітники забракували.

— Не можна, дорогий Валерію Михайловичу, — зауважив йому капітан Губенко. — Велика зірочка – велика чарка! Мусиш випити! Присутні дружно підтвердили правильність цієї думки. Крити було нічим і майор Жмиха під веселе скандування колег "Пий до дна!" вихилив гранчак і представився за відповідною формою.

Якби на цьому все й закінчилося, то, швидше за все, подальші події розвивалися б інакше. Але сталося ось що. Хтось із присутніх виголосив ідею, що не годиться приливати зірочку з правого погону, залишивши поза увагою ту, що на лівому. Недовга дискусія з цього приводу завершилася ухвалою товариства:

— Валерію Михайловичу, мусиш прилити й ліву зірочку!

І майор таки зробив це.

Те, що Жмиха сам додому не годен добиратися, стало зрозумілим через кілька хвилин. Його розвезло. Він кілька разів безуспішно починав розказувати старий анекдот про партизана, який на допитах говорив тільки одну фразу "Не скажу!", але так до кінця й не зумів його розповісти.

Гулянка затяглася до пізнього вечора. Новоспеченого майора вирішили відправити

додому патрульною машиною. Він жив у одному з нових мікрорайонів десь аж на околиці міста. Супроводжувати його доручили лейтенанту Сопронову.

Ні водій, ні лейтенант достеменно адреси не знали. Щоправда Сопронов одного разу був там, коли десь рік тому вони перевозили капітана Жмиху на нову квартиру. Але ж то було вдень, а зараз – ніч. До того ж, архітектори наплодили стільки будинків-близнюків, що й серед білого дня між них можна заблукати. Тож, прибувши в мікрорайон, почали з'ясовувати у самого Жмихи:

— Товаришу майор, на якій вулиці ваш будинок?

— Не скажу!

— Ну, хоч на початку району, чи далі їхати?

— Не скажу!

У майора був грайливий настрій. Він почувався партизаном з анекдоту і так увійшов у роль, що вийти з неї не міг. Та й не хотів. Йому подобалася ця гра. Він очікував будь-якого запитання, щоб, театральні махнувши рукою, виголосити своє "Не скажу!". Спочатку це тішило супроводжувачих, потім почало роздратовувати. Але що вдієш: наказ доставити начальника додому треба виконувати.

Коли стало зрозуміло, що Жмиха нічого путнього не скаже, Сопронов здогадався заїхати в аптеку, що працювала цілодобово й зателефонував звідти до райвідділу, аби дізнатися в чергового про адресу майора. Записавши назву вулиці, номер будинку й квартири, лейтенант повернувся до авто й весело сказав:

— Ну, Валерію Михайловичу, тепер ми знаємо вашу адресу: вулиця Садова, будинок сімнадцять, квартира двадцять сім. Правильно?

— Не скажу! — гнув своє Жмиха.

Потрібну вулицю й будинок знайшли досить швидко. Але вже біля самого будинку виникла нова проблема. Вхідні двері в під'їзд були з кодовим замком. Намагання хакерським методом підібрати код, успіху не мали. Помучившись, супроводжувачі знову звернулися до п'яного колеги з проханням згадати код. І знову почули "партизанську" фразу...

У водія здали нерви. Він упритул підійшов до майора й сердито гукнув:

— Або ти зараз говориш код, розтуди твою, або кидаємо тебе тут і що хочеш, те й роби! Мені теж додому треба! Грізний вигук ніякого впливу на Жмиху не мав. Подурному всміхнувшись, майор знову повторив своє.

Шум біля під'їзду когось розбудив. З балкону на третьому чи четвертому поверсі озвався жіночий голос:

— Гей ви, внизу! Совість маєте? Ану припиніть буяннити, бо зараз міліцію викличу!

— Та ми ж і є міліція! — радісно відгукнувся на голос лейтенант Сопронов, виходячи на освітлене місце. — Ми тут... цінний вантаж привезли в двадцять сьому квартиру, а коду не знаємо. Підкажіть, будь-ласка.

Побачивши людину в формі, жінка заспокоїлася й, повагавшись трохи, назвала код.

Квартира Жмихи була на сьомому поверсі. Не без проблем дотягнувши туди майора, який на ногах самостійно практично не тримався, двоє захеканих бідолах

притулили його до стіни навпроти дверей з номером 27.

— Ваші двері, Валерію Михайловичу? — спитав лейтенант.

— Не скажу!

— Ну, як знаєте! — стомлено мовив Сопронов і натиснув на кнопку дзвінка.

За хвилину двері відчинила якась літня жінка. Здивовано оглянувши пізніх гостей, зупинила погляд на притуленому до стіни майорові.

— Здрастуйте, — промимрив лейтенант, — ми тут привезли, е-е...

— Бачу! — перебила його жінка й гукнула вглиб квартири. — Валю, йди поглянь на своє чудо в пір'ях! — Усвердливши спопеляючий погляд у Жмиху, тоном, що не віщував нічого доброго, додала. — Ну, зятьочку, заходь, заходь.

— О, так це ваша теща? — злорадно усміхнувся водій, дивлячись на майора.

— Не скажу! — сердито видихнув Жмиха.

— Я тобі не скажу! — взялася в боки теща. — Ану заходь, небалакучий ти наш! Зараз ти мені все скажеш...

Коли супроводжуючі вийшли з будинку, досвідчений водій, який багато вже побачив на своєму віку, зауважив:

— Ну, лейтенанте, наш "партизан" потрапив у надійні руки. Бачив, як вона на нього дивилася? Як удав на кролика! Цю тещу до нас у кримінальний відділ, злочинців допитувати — ціни б їй не було...